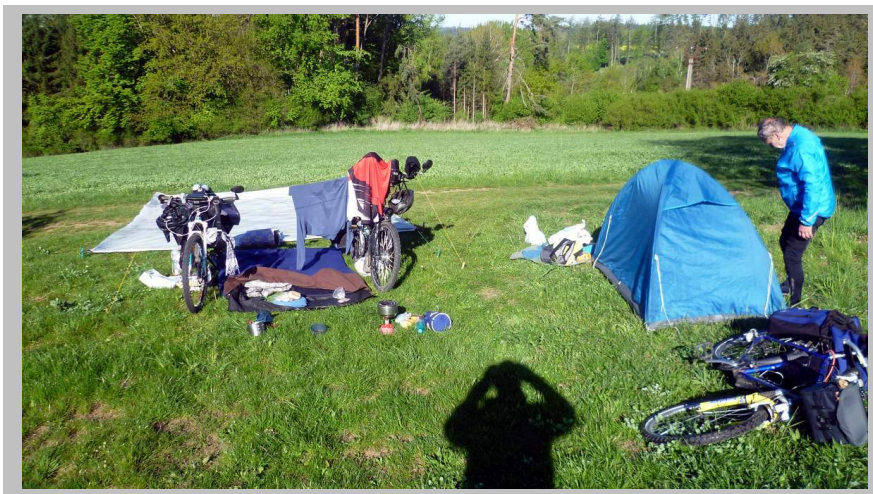




Narozeniny 2025

aneb

... jak v noci nezmrznout ...

Narozeniny

8. - 11.5. 2025

Máme před sebou druhou realizovanou výpravu v letošním roce.

Co předcházelo:

Otevírání cest. Všechno se nějak nepovedlo a výprava byla zrušena.

Velikonoce. Dle účastníků proběhla velmi dobře, tedy až na to, že atrakce byly ještě uzavřeny.

A teď – Narozneniny? No, přečtete si to sami.

Pro letošek jsou náměty na výpravy Po stopách života a díla Jana Blažejho Santiniho Aichla. Architekta a vlastníka stavební hutě, který se proslavil zejména na Plzeňsku a Žďársku. O životě a díle si přečtete na internetu. My se jedeme podívat, jak jeho stavby vypadají po přibližně 300 letech. Minule byla část Plzeňska. Tentokrát, protože nám pracovní volno dovoluje vyjet na čtyři dny, můžeme jet kousek dál. Zkusíme to Žďársko. Tedy Vysočinu.

Srazy jsou tentokrát dva: ve Vršovicích a na Hlaváku. Je to kvůli tomu, že spoj, který chceme použít, je vypraven z Vršovic. Tedy bude dost času a prostoru pro nakládku a nástup. Tuto možnost využívám já se Standou. Lenka se ráda stane součástí víru událostí na Hlaváku, kde vlak stojí čtyři minuty. No, jak chtěj vaši.

Nějakou chvíli před stanoveným srazem v 7:45 jsme se Standou na místě. Vlak tu ještě není, ale nástupiště má již přidělené, a tak tu postáváme a rozhodně nám není teplo. Pravdou je, že o zhoupnutí počasí víme. Dva týdny zpátky bylo velmi pěkně a teplo a na tento víkend je sice předpovízáno slunce, ale teplo ne.

Od seřadiště přijíždí vlak. Řazení doopravdy odpovídá nákresu na tabuli, a tak se nám vagóny hledají opravdu dobře. Tady bych se rád zastavil nad nákupem jízdenek a místenek. Jsou dvě možnosti: přes aplikaci, nebo na pokladně. Oboje má tu nevýhodu, že vše je plně automatické a automatu je úplně jedno, že máte s sebou jízdní kolo a klidně vás umístí na opačný konec vlaku. Takhle to máme teď i my. Místenku k sezení máme ve druhém vagónu za lokomotivou, služební vagón, kde máme kola je předposlední v celé soupravě. A ač se to nezdá, je to od jednoho vagónu ke druhému ztraceně daleko. Teď to nevadí. Skoro nikdo nenastupuje, a tedy nepřekáží a času je dost. Ale co bude dál?...

Naloženo je, natrefili jsme na fantastického vlakvedoucího, který nám nabídl, že bagáž můžeme hodit pod bicykly a nechat je tam. Tak to je velká úleva, zvlášť s přihlédnutím na přestup ve Žďáře, na který máme devět minut. Nastoupili jsme do vagónu s naším číslem a nechápu, neznám, nikdy jsem něčím takovým nejel. Jde o to, že tu jsou sdružená kupé. Dvoje šoupací dveře vedou do společného prostoru, kde je celkem 16 sedadel. Většina je umístěna v řadách po třech, první a poslední po čtyřech a na boku ještě dvě přistýlky. Kupodivu je tu i pro mě dost místa. Sedadlo přede mnou je tak daleko, že se sem v pohodě a pohodlně vejdu. Jen mi tu chybí jakýkoliv stoleček a odpadkový koš. Ale co, je to na tři hodiny a stejně budeme nejspíš pospávat. Dig.

Já jsem dorazil "kolmo" z domova na nádraží s cca rezervou, předstíhám, protože jako vždy jedu s cca rezervou, a navíc jsem frčel většinou z kopce a po asfaltu. Nádraží mne nadchlo, protože na peron k vlaku se dalo přijet na kole, a tudíž se nemusely sundávat bágly z kola. Také naložení kola a nás do vlaku proběhlo super, takže z nádraží jsem nadšen. Sar.

Je tu čas odjezdu. Vlas s sebou cukl a vyjeli jsme. Nikterak rychle. Proč taky. Projedeme tunelem a jsme na Hlaváku. A skutečně, asi za dvě minuty brzdíme u nástupiště. Vidím Lenku. Je hodně vzadu a nakládka a nástup budou nejspíš dost našponované. Nástupiště je nabitě lidmi, kteří jsou velmi zmateni, pobíhají od vagónu k vagónu a překážejí. Navíc má Lenka umístěnku pro kolo ne ve služebáku, jako my, ale v cyklovagónu se čtyřmi háky. A o ně se musí nějak podělit s dalšími kolisty, kteří se do vagónu hrnou. Po chvilce zmatků se podařilo. Je naloženo a usazeno. I Lenka má místenku k sezení nějak úplně zcestnou. Nicméně jsme se sesedli na jedno místo a bylo. Vlak se rozjel.

Chvilí jsme si povídali a jakmile vlak opustil Prahu a svižně se rozjel, začali jsme dohánět ráno s jeho brzkým vstáváním. Tedy já a Standa. Lenka cosi papíruje a používá k tomu tablet, mobil a haldu papírů.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	0	0	0	14

Mně je dobře, teplo a vláčno. Jen mám trochu nepříjemný pocit z přestupování. Podle jízdního řádu na to máme devět minut. Jenomže na jízdence píšou, že za Havl. Brodem je výluka. Náš vlak jí projíždí, ale zpomaluje. Tedy mám obavu o čas na přestup.

Cesta jinak probíhá v klidu a pohodě, venku i někdy zasvití slunce, krajina je zelená, místy i barevně rozkvetlá, zkrátka co si víc přát.

Protože jedeme rychlíkem, zastavujeme opravdu sporadicky. A najednou je tu Havl. Brod. Kolem trati je to rozkopané, i nádraží nyní pokrývají hady zeminy, písku a stavebního materiálu. Po rozjezdu se držíme rychlosti kolem padesáti za hodinu. Je to opravdu pomalu. Když procházel kolem štiplítek, poptal jsem se ho na přestup. Prý máme být v klidu, spoj bude čekat na náš příjezd. Trochu mě to uklidnilo. Jen ještě na koho se bude čekat, na prvního cestujícího, který strčí čumák do navazujícího vlaku, nebo vědí i o nás a pojedou až s námi?

Žďár nad Sázavou. Se Standou jdeme vnitřkem vlaku, pomohli jsme Lence sundat kolo z háku a dál si musí pomoci sama. My pokračujeme ke služebáku. Jsme tam tak akorát, vlakvedoucí nás pustil na plošinu, takže jsme krásně stihli všechno připravit na výstup. Jen vlak dobrzdil, otevřel vlakvedoucí vrata a snažil se nám pomáhat. Z vagónu jsme venku asi za půl minuty. To to pěkně umíme! Nahodili jsme bagáž na kola a upalovali směrem, který nám řekl vlakvedoucí. Do podchodu (bohužel jen schody) podchodem doleva a před výstupem do haly po schodech doprava nahoru (zase jen schody). Co nejrychleji se snažíme o přestup. Copak sádnat do podchodu se ještě dá, i cesta podchodem není nijak významná, ale dostat kola po schodech nahoru jde velmi nesnadno. Do toho u navazujícího vlaku stojí průvodčí a vykřikuje něco o tom, že už nemůžou čekat a že se musí hned odjet. Byla dost nevrlá, když jsme se Standou dověkli kola nahoru a zase se zanořili do podchodu. Neušila, že se vracíme o bagáž. Tu jsme zase nahodili na kola. Štiplístkova už nadskakovala celkem viditelně. Tenhle vlak sestává ze dvou dlouhých, modrobílých vozů. Co je důležité, mají dveře na úrovni nástupiště, třeba jako pantáky, a tak zajet s kolama dovnitř je hračka. Najeli jsme tam. Těsně za Lenkou zapadly dveře a jedeme. Usadili jsme se a nabíráme dech po právě prožitém kalupu. Vlak jede kolem šedesátky, což dokumentuje panel, zobrazující kromě rychlosti také zastávky a jiné údaje. Jedem po jednokolejce zařízené do krajiny, kopírující vrstevnici. Jízda je pohodlná, a

přítom se našemu cíli celkem rychle přibližujeme. Akorát je venku o dost míň slunce a celkový obraz je poněkud studený.

A jsme tu. Bystřice nad Pernštejnem. Ano, kousek odtud je velký a úžasný hrad. Bohužel dost daleko, do velkého kopce a úplně opačným směrem, než pojedeme my. Vystupujeme. No teda ale teplo vypadá úplně jinak, teda aspoň podle toho, co o tom psali v Blesku. Slunce chvilka ano, ale převládá mírně proudící studeno.

Přebalili jsme z módu transport, do módu jízda a vydali se vstříc čtyřem dnům, které budou nepochybně stát za to.

A nezačíná to špatně. Jedeme dolů a po rovině. Což je skvělé pro testy mého dynama. Ano, je to to samé, o kterém jsem se zmiňoval na podzim. Od té doby jsem měl čas na to jej úplně rozebrat, vyrobit jinou škatulku a hlavně pochopit, jak vlastně funguje. V návodu cosi velmi zmateně psali, že jsou tam limitní rychlosti a jeden USB pro přímé nabíjení z generátoru a druhý pro nabíjení z baterií umístěných v těle dynama. Tak přesně takhle se poslední dynamo nechovalo. Ted' už vím, jak to je a začínám to ověřovat. Takže při rychlostech 0 – 10 km/h jde elektřina z generátoru přímo do drátů a napájí zařízení na kole. 10 – 27 se děje to, že všechno z generátoru jde do nabíjení vnitřní baterie. Touto dobou nejde do drátů ven vůbec nic. Až je baterie nabitá, pustí se elektřina do drátů ven. Nad 27 km/h se generátor odpojí z důvodu ochrany všech zařízení a do drátů jde to, co je v baterii. No, je to trochu za roh, ale když se s tím počítá, je to použitelné. Zatím se zdá, že to funguje správně. Navigace se zmiňuje o tom, že je nabíjena. Tak jo, ale kvůli tomu tady nejsme.

Projíždíme krajinou, která se zatím jen mírně houpe. Jede se celkem dobře. Jenom Standa si ztěžuje na potíže s řazením. Prý mu to proskakuje. Je to divný. Při plném záběru při naloženém kole? Ale kdo ví. Ještě mě napadlo zajet za něj a sledovat řazení. A už to vidím, není to řetězem, ale je něco v nepořádku s nastavením přehazovačky. Snaží se zařadit o plus půl polohy. Takže řetěz má tendenci povylézt na další pastorek a pak z něj spadne. Ukázal jsem mu, čím má kroutit a cestou seřizovat, a to tak dlouho, dokud to nebude správně. Nicméně jsme se dohodli na zastávce v cykloservisu Vysočina v Přibyslavi, kde se na to někdo odborně podívá. I mně se to bude hodit, protože mi úplně vypovědělo přední řazení.

Přijíždíme k první památce na trase. Jmenuje se to tu Zvole a objekt zájmu Kostel Sv. Václava. Kdo by to byl řekl, taková díra a takové dílo od takového mistra. Je však důležité si uvědomit o kterém časovém úseku mluvíme, jak to tu tenkrát vypadalo a či to byla sféra vlivu. Tady hovoříme o Žďárském opatovi Vejmluvovi.





Václav Vejmluva byl mecenášem umění, bibliofilem (v klášteře vybudoval rozsáhlou knihovnu) a zvláště stavebníkem. Pro své projekty získal mnohé významné barokní umělce – architekta Jana Blažeje Santiniho Aichla, sochaře Řehoře Thenyho, Matěje Václava Jäckela či Jakuba Staenhübla, malíře Karla Františka Töppera a další.

Vysvitlo slunce, snaží se, ale moc nehřeje. Jedeme dál. O cestě není moc co napsat. Vlnění krajiny pokračuje, kolem je to přírodně pěkné, nejedeme nikterak rychle.

A je tu Bobrová. Ani snad nechci vědět po kterých bobrech dostala název. Pro nás je podstatné, že je tu kostel SV. Petra a Pavla. Dílo Santiniho a mecenáše Vejmluvy. Teď už vidíme Santiniho prvky. Když je člověk hledá, jsou tam. Ale musí se vědět co hledat. Jinak je to kostel jako každý jiný.





Po prohlídce pokračujeme po trase. A než jsme se nadáli je tu Radešín. Ne, tady žádná památka není, ale je po čtrnácté hodině a chtělo by to odpočinek v teple a něco ohřátého do žaludku. Třeba pivo. Podnik se jmenuje Balónský pivovar a tankují zde místní výtobytky.





Mně zaujalo devíti stupňové pivo Atlet. A řízek. Lenka se Standou dali klasicky nějakou tu polívku. Nevím jak oni, ale u mě měl řízek nečekanou chuť. Ne špatnou, ale nezvyklou. Zato pivo! To mi teda nechutnalo. Takže ano, odjížděl jsem najedený a odpočinutý, ale rozpačitý.

Další jízda byla trochu těžkopádnější. Pořád není teplo, nějak zhoustly kopečky a přibýlo úseků s pěší turistikou. Jednak proto, že se nám nechce se zničit hned první den a u mě je to proto, že jednak vpředu neřadím a jednak že tohle je můj úplně první výjezd letos po pauze od loňského Uzavírání cest. Bohužel ztrácíme přesunovou rychlost.

Přijíždíme do Ostrova nad Oslavou. Tady mají Panskou hospodu a hospodářský dvůr. Zase vypadá úplně jinak než podobné stavby jinde, ale Santiniho prvky tady jsou. A co víc, stojí to na půdorysu W – první písmeno mecenáše Vejmluvy. A proč W když Vejmluva? I to je jednoduché. Dříve to bylo s písmem tak, že dnešní U se psalo jako V a tím pádem dnešní V jako W. Pěkné. Početli jsme si o něm z příprav a zase na cestu.



Ne daleko Obyčtov. A další kostel, Navštívení Panny Marie. Z venku vypadá velmi dobře a má i krásný interiér. Konečně, v přípravách o tom taky píšou.

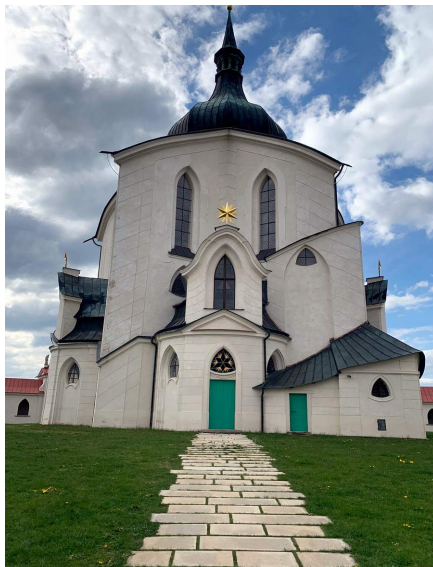


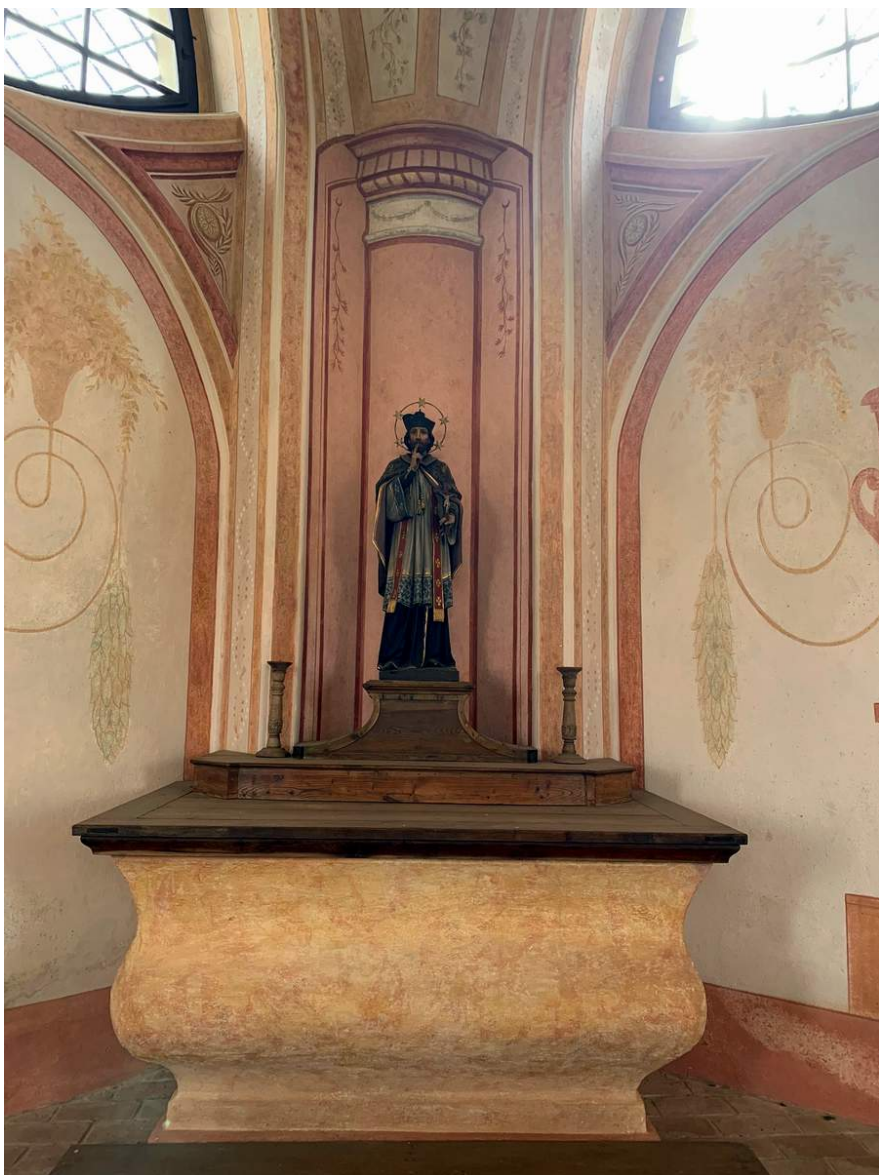


Chvilí odpočíváme a pak pokračujeme. Mimochodem, jsem velmi spokojen s navigací. Krásně nás vede a nezlobí.

A to je dobře, protože další zastávka je o dost dál, než byly ty do teď. Navíc je tam kus přírodou.

V rámci kopečků a pěších vsuvek se jede celkem dobře. Ted' si hlavně užíváme tu přírodu. Slunce svítí, je to tu pěkné, ale pořád zima. A tak jedeme a jedeme, až navigace říká, že rovně a doprava a průjezdní bod. A copak, že tu máme? Poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené Hoře? To už jsme tady?





Tak jo, jdeme to omrknout. Já už jsem tady byl a vím na co koukat a co hledat za skvosty. A všechno je to tak jak si to pamatuju. Tedy zvenku. Dovnitř už nás nepustěj. Poslední prohlídka v 16 hodin a je 16.30. Aha, tak to se úplně nezadařilo. Prohlédli jsme si tedy všechno zvenku, obešli ambit a obdivovali jej (ve skutečnosti jsme se schovávali před studeným vánkem). Pěkné, jen by to chtělo i ty interiéry.

Tak snad příště. Ted' nás čeká sjezd do Žďáru a ten je také plný památek a odkazů na Santiniho. Sjeli jsme na hlavní a chtěl jsem pokračovat po trase, protože jsem měl za to, že i ostatní už tu byli, a tak si o tom jenom přečteme v přípravách. Chyba.

Několikanásobná. Předně jsem se dozvěděl, že ostatní tu nikdy nebyli a že by rádi i ten zbytek. Aha, dobře. A teď zásadní chyba. Ano, pamatuji si to tady. Ale do celkového obrazu se mi vplížila chyba. Když jsem tu byl, jel jsem autem. Už to dělá značně zkreslení. A co víc, neřídil jsem. A úplně špatně, seděl jsem vzadu a cesta mě celkem nezajímala. Takže obrázky v paměti skvělé, ale jejich uspořádání selhalo. Díky tomu jsem se vydal opačným směrem a neměl jsem jak vyhodnotit, že to není správně. Dojeli jsme k centru. Navíc navigace začala otravovat s tím, že nejsme na trase a dělala neskutečné veletoce. Po chvíli hledání Standa zapnul svou, která se také ne a ne uklidnit, ale dovedl nás na Santiniho ulici, kde je koncentrace památek. Namátkou zámek, kostel, konírna, studniční kaple a jiné. Pěkně jsme si to prohlédli. A zase jen zvenku je 17 hodin a pár minut. Tedy pro dnešek finito. Ale i tak bylo toho dost k vidění, a když jsme připojili přípravy a obrazotvornost...









Tak, to by stačilo, chceme odjet. Jenomže obě navigace to vidí jinak. Přestože v nich máme načtenou stejnou trasu, každá chce jet jinudy. A nepomáhá ani několikanásobný reset. Díky tomu jsme projeli Žďár křížem krážem, a ne a ne se dostat na trasu. Pročež jsme zabloudili k dalšímu skvostu. Není od Santiniho, ale vypadá pěkně.





Už jsem byl zlostí bez sebe a zvažoval fyzickou velmi hlasitou a brutální likvidaci přístroje. Přestal reagovat na všechny povely a ani po resetu to nebylo lepší. Nezajímaly ho především povely na dotykové obrazovce. Vzdal jsem to a ven nás vyvedl Standa. Ztratili jsme tu spoustu času a kilometrů. A ty nám budou zatraceně chybět.

Odjeli jsme jinudy a jinam, než byla původní trasa. Začalo se rychle stmívat, a tedy by to chtělo nocleh. A dneska bych jej potřeboval za aspoň přibližného světla, protože máme nový štít a plachtu a oboje není vyvážané a chtělo by to na úpravy vidět.

Polnička. Naprostá díra s jednou odbočkou do pole. Naším směrem pochopitelně do kopce. A dost se přikosilo. A jak se, tak plížíme silnicí je tu snadná odbočka do lesa mezi stromy. Standa chce zastavit a spát tady. Mně se to nelíbí. Chybí nám 12 kilometrů a kdo ví jakou ztrátu nabereme zítra díky tomu, že jsme sjeli z trasy. Lenka se přidala, a tak jsme zalezli mezi jehličí. Zaparkovali jsme a začali stavět. Čekal jsem, že to nebude snadné, ale opak byl pravdou. Při základním nastavení šňůr a ostatního jsem se trefil naprosto přesně. Aspoň že tak.

A máme postaveno, jsme převlečení do spacího a slezli jsme se u nás pobejt. A šlo to dobře, RUM, neslané arašidy K&K, povídání, vyprávění a zima. Nejvyšší čas zalézt.

Kombinace ležák, karimatka, spacák, štít a plachta zatím funguje dobře. Je chladno, ale ne zima.

Sakra, co mě to budí! Jo, je mi chladno na prsty u nohou. Změnil jsem poloh a...

Jsem strašně unaven a nenechají mě spát. Tentokrát je mi zima na ruku. Nějak se mi vysoukala ze spacáku. Zasunul jsem ji zpátky a zase bylo dobře.

Další probuzení. Tentokrát je mi zima na ucho. Jo, svezla se mi noční čepička. Po narovnání je tepelně všechno v pořádku.

Další probuzení. Venku je světlo. Podle hodinek 4.25. Krucinál! Dál už jsem nezabral. No, to ten den bude pěkně vypadat.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Polnička	46	68	68	14	23 - -2

Ráno 9.5. pátek

Slovo BUDÍČEEK vyslovil Standa celkem nahlas v půl osmé. V noci byla opravdu kosa. Připravujeme snídani. Je taková zima, že se nevaří čaj. A jak jsem předpokládal, noc se na mně pěkně podepsala. Jsem strašně unaven a úplně zesláblý. Navíc mě bolí hlava. Na začátek dne úplně ideální.

Proběhly ranní činnosti. Vše normálně a v klidu, kromě jedné operace. Převlékání z nočního do jízdního. Tady ať člověk dělá, co dělá, musí projít fází, kdy na části těla nemá nic. A to je, díky panující klendře, fakt ošklivý.

Pomalů se připravujeme k jízdě za vyprávnění si nočních zážitků.

Hotovo, sbaleno, přesunujeme se na silnici.

Pořád je zima. A navíc navigace i nadále odpírá poslušnost. Nechce se nechat ovládat a trasu ukazuje úplně zcestně. Nutí nás vrátit se do Žďáru a projet body, které jsme včera díky změně minuli. Tak to ne! Standa zapíná svou, chvíli se v ní přehrabuje a výsledek je změna trasy. Pojedeme přes Havlíčkovu Borovou. NIC? NIKDO? No přece rodná vesnice Karla Havlíčka Borovského. Jednak je tam jeho rodný dům a jednak tam mají COOP. Tedy nákup. Chce to. Včera byl svátek a všechno zavřené.

Díky jízdě na slunci a mírnému zvnění terénu jsme tam za chvíli.

Nakoupili jsme, posvačili a přesunuli se k rodnému domu Karla Havlíčka Borovského. Lenka se Standou jdou dovnitř na prohlídku, já zůstávám u kol na slunci.

Dig.





Několikrát jsem jel autem přes Přibyslav a nebyl čas se stavět v Havlíčkově Borově a ani na Žižkově poli, tak dnes se to konečně povedlo. Paní průvodkyně nás provedla místnostmi, kde bydlel Karel Havlíček s rodiči a při tom vyprávěla o jeho pohnutém, ale jen 34 let krátkém životě. Sar.

Po prohlídce a její vychválení do nebes popojedeme k další pamětihodnosti. Byť nejde o Santiniho výtvor, je dobré jej také navštívit. Jedná se o Žižkovo pole.

Pomník husitského vojevůdce Jana Žižky stojí v místě, kde údajně 11. října 1424 zemřel. Mohyla postavená podle návrhu Antonína Wiehla stavitelem Josefem Šupichem je přibližně 15 metrů vysoká, na jejím vrcholu je umístěn téměř dvoumetrový kalich – symbol českého husitství. Mohyla byla odhalena v roce 1874 při příležitosti 450. výročí Žižkova úmrtí.

Po polní vložce – stávka navigací – jsme na místě. A ano, myslím si, že je to opravdu důstojná připomínka člověka, který mocně pohnul našimi dějinami.



Po prohlídce se pokusíme vrátit na trasu tím, že pojedeme do Přibyslavi. Ta na trase je. A to by bylo, aby se aspoň jedna navigace nechytla.

Přibyslav. Přijíždíme z blbé strany a do kopce. Prudkého. Pěšky. Dotazem na místní víme, že Standou dříve na netu nalezený cykloservis je zde. Našli jsme ho. Vlastně jsme k němu normálně přijeli. A upřímně, jsem překvapen nízkými cenami vystavených kol a mojí náhrady poškozeného bovdenu od přesmykače. Jo, taková blbost mi několik dní brání v rázení. Šlo o to, že jak je řadící bovden stočen ze strun, koukají v řezu jejich čela. Přes ně bývá bovdenové zakončení, které má za úkol nedovolit strunám se pohnout směrem ven z bovdenu. Mně se struny prodoubaly skrz zakončení a zalezly do pevného úchyty bovdenu ke kolu, kde skříply lanko a zasekly se. A já se marně snažil rozhýbat a seřadit přesmykač, až jsem si této nesrovnalosti všiml. Oprava přišla na 60,- Kč a asi pět minut samotné montáže a dalších pět minut seřizování. A jsem velmi spokojen. I Standa se vyjadřuje náramně kladně. Jeho rázení bylo opraveno takřka okamžitě, a i v jeho případě za srandovní cenu. Takto rozraddostněn zapínám navigaci. Dlouho trvá, než naskočila a

ukázala trasu. A pozor, úplně správně a chce nás vést podle ní. No tak to je velická krása. Kromě toho zesílil sluneční svit. Jen tak dál.

Další cíl je v Pohledu. Úplně přitává vesnice s velkým kostelem a proboštvím.

Jede se neočekávaně dobře. Jen by to chtělo víc na slunci. Většinou jedeme po silničkách uprostřed vzrostlých stromů. I tady jsou kopečky, jak nahoru, tak dolů, ale díky opravenému řazení sležám z kola jen když potřebuju, aby se tělo hýbalo jinak než v sedle a mohl jsem tak zohýbat zatuhlosti.

Nóó, maj to tady fakt pěkný. A dá se tu být na slunci a trochu odpočívat.



Počítli jsme si z příprav a zase pojedeme. Příští stanice Havlíčkův Brod.

Jede se celkem dobře, slunce je zase o kousek víc, silnice jsou opuštěny, a tak za krátko jsme ve městě. A asi by bylo dobré něco pozřít, protože dále pojedeme místy, kde o jakémkoliv teplé jídle nezavadíme. A osud nám přeje. Stojíme naproti kulturnímu domu

disponujícího restaurací. Bod zájmu máme asi 200 metrů za tímto stavením. Tak jdeme na to.

Trochu nelibě nesu, že se jde do lokálu po schodech do druhého patra. Nevadí mi fakt, že restaurace je nahoře, problém je v tom, že moje stehna nějak netáhnou. Jo, mají na to právo, protože vyseknout kopcovitou výpravu jen tak bez přípravy s nulovou letošní kilometráží...

Restaurace samotná není ani trochu útulná. Připomíná spíš nádražní halu. Co však mají pěkné, jsou pivní tanky přímo v dohledu hostů.



Najedli jsme se, já si dal také jedno dvojpyvo a je třeba popojet.



Ze včerejška máme ztrátu 12 kilometrů a ze dneška dalších 5.

Rozjždíme se a hned je ona atrakce. Bohužel jsme u zadního traktu a k předku je to na hlavní a dost složité. No, tak nic, přečteme si o tom později.

Havl. Brod opouštíme podél řeky. Jen pro kontrolu, Lenko, podél které?

Slunce se snaží, ale na teplo to pořád není. Dokud to jde, používáme k jízdě stezky.

A jsme venku. Jmenuje se to tu Dolní Papiškov. Někdy žasnu nad názvy našich obcí. Tady mě zaujal jen ten název. Není tu nic, co by stálo za zastávku.

Poděbavy, Okrouhlice. To je jen pro představu, jaká jména obcí jsou vůkol. Ta poslední se stala trochu drhnoucí. Zastavili jsme k odpočinku a Lenka přijíždívší poněkud

později cosi říká o Janu Zrzavém. Jo, ano, malíř. Známý a ceněný. Ale jak to tady souvisí...? Prý viděla na nějakém autě jakousi omalovánku, či co. A pak říkala něco o NS Jan Zrzavý. Vysvětlili jsme jí, že NS znamená naučná stezka a že na courání po ní nemáme dost času. Chvilí cosi bublala, ale pak se vydala na cestu s námi. A teprve teď, když vzniká text tohoto veledíla zjišťuji, že v Okrouhlicích, kde jsme odpočívali, je také rodný dům Jana Zrzavého. No, tak nic. Snad přistě.



Dál se pohybujeme směrem na Humpolec. Ano, to je to místo, kde je to ze všech stran do kopce. Strašného. Až tak, že o něm zpívá kapela Kabát ve skladbě Láďa.

Kežlice, Malý Budikov, Budikov, Světlice, Humpolec. Teda je to fakt síla. I přes opravené řazení chodím dost často pěšky. V Humpolci jsme samozřejmě museli zavítat k památníku Hliníka, který se sem odstěhoval.



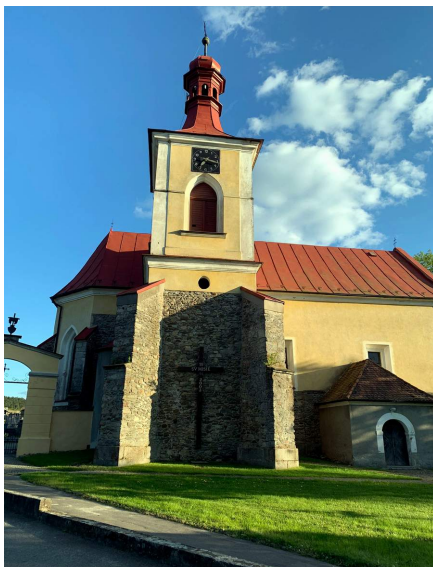
Ale co jsem nevěděl, že je sem přesazena švestička z vlastní Hujerovy zahrádky. Je fajn, když si lidi hrajou.



A jedeme dál. Dnes máme na programu ještě jednu Santiniho stavbu, pak doplnit kilometráž a najít místo vhodné k noclehu.

Projeli jsme nadjezdem dálnicí a za chvíli projeli vesničkou Bystrá. Je pozdní odpoledne, nebo spíš podvečer, slunce svítí (bohužel přímo do očí), ale už se nepokouší hrát.

Staré Bříště. No fakt nechápu (název). Ale než to mám možnost domyslet, je tu Mladé Bříště. A v něm kostel Sv. Jana Křtitele. Ano, poslední dnešní zastavení. Vesnice samotná je neskutečná díra. Ale je krásně upravená a působí dojmem, že se o ni někdo opravdu hodně stará. O objektu samotném jsme si počteli v přípravách, prohlédli si jej,



odpočinuli si a zbývá asi 5 kilometrů do smazání dluhu. A to už není žádný problém. Mají to tu pěkné, jede se dobře, kilometrůž rychle přibývá a tahle polní odbočka vpravo je ta ona. Ještě kousek za ohyb lesa a TADY. Máme úplně přepychový nocleh. A je světlo, svítí a trochu hřeje slunce. Kilometrová ztráta činí 300 metrů.

Postavili jsme ležení a slezli se u nás. Je nutné pořádně probrat právě končící den. Jsem tedy opravdu unaven, ale velmi spokojen. A tak povídáme a zobeme a uslopáváme, až najednou zapadlo slunce a řádně se přiklendlilo. Podle předpovědi má být dnes nejstudenější noc. Děláme tedy tepelná opatření a zaležáme. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denů kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Kletečná	56	147	79	13	19 - -4

Ráno 10.5. sobota

V noci byla fakt klendra. K ránu, už za světla jsem se probudil a koukám, na plachtě jsou ledové květy. Ano, úplně stejné, jako se za mrazů dělají na oknech. Je mi celkově dost chladno, ale dalo se to zaspát. Co však bylo špatně, terén podě mnou. Podcenil jsem, řádně nupravil, jsem otláčen a přeležen. Výsledně jsem nevyspalý, unavený a rozladěný.

Vstáváme v půl deváté. Pomalu a postupně rozebíráme ležení, snídáme a balíme. Hodně pomáhá slunce na úplně vymetené obloze. A co víc i trochu hřeje. Ale stejně musím do ranního čaje přidat trochu rumového aditiva. A ano, už je teplo a noční traumata rychle zapomenuta.

Dig.

Překonal jsem včerejší teplotní přespávací (ve stanu) rekord, v noci bylo -4°C. Měl jsem na sobě všechno, co jsem s sebou měl, vč. větrovky, mimo jednoho zpoceného trika. Počítal jsem, že pomoci 6ti vrstev horního oblečení

zimu překonám, ale podcenil jsem to, a v noci jsem toho moc nenaspal. Poučení pro příště, musím mít teplejší spacák, ne ten můj pololetní, který vozím všude pořád s sebou. Mám jeden teplý spacák doma, ale je značně objemnější než moje prostorová kapacita na kole, tak jsem ho nevezl. Tak příště pojedu asi s batohem na zádech. **Sar.**

Dotaz na okraj: Ty máš pololetní spacák? Tak to je jasný! Vzal sis spacák na špatné pololetí...



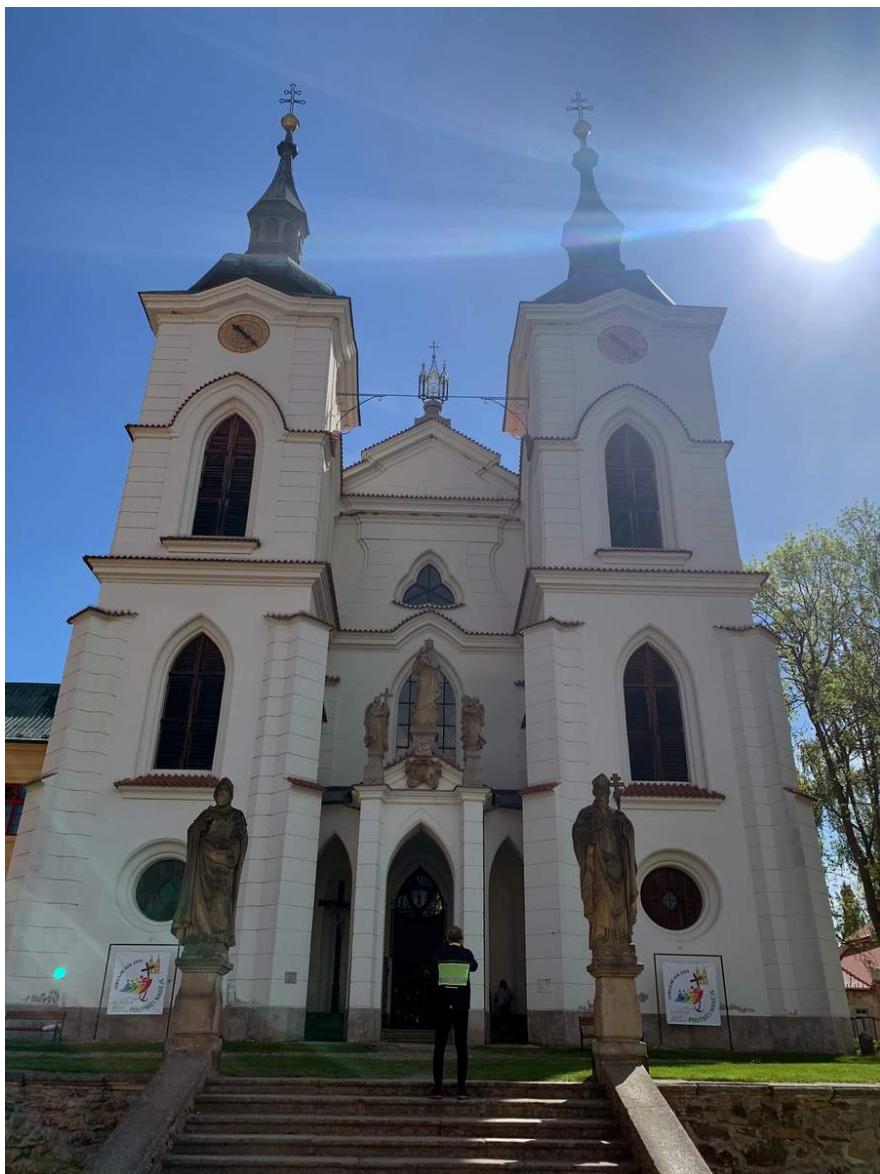
Odjíždíme. Dneska máme před sebou poslední dvě Santiniho atrakce.

Rozjezd je hodně studený. Začínáme silnicí v lese a z kopce. Pak se terén srovnal, oklepali jsme ze sebe rampouchy a pokračujeme do Želivi.

Jede se pěkně. Slunce přitopilo až tak, že jsem se rozhodl sloupnout ze sebe bundu a jet jen v mikině. Užíváme si pěknou jízdu a najednou navigace začala zmatkovat. Chvilí na mě píská, obraz se točí jak na obrtlíku, a dokonce po mě chce, abychom se vrátili. Ach jo, už zase? Vždyť jedeme dobře. Ke klášteru se zatáčí támhle doprava, tak co blbne?

Vjíždíme do objektu. Nebo spíš do komplexu. Je to tu ohromné. Podle příprav se toho tady taky chopil Santini a mocně rekonstruoval a upravoval. Byli jsme se podívat v kostele. Uvnitř je úžasný. A to zejména kvůli množství světla.

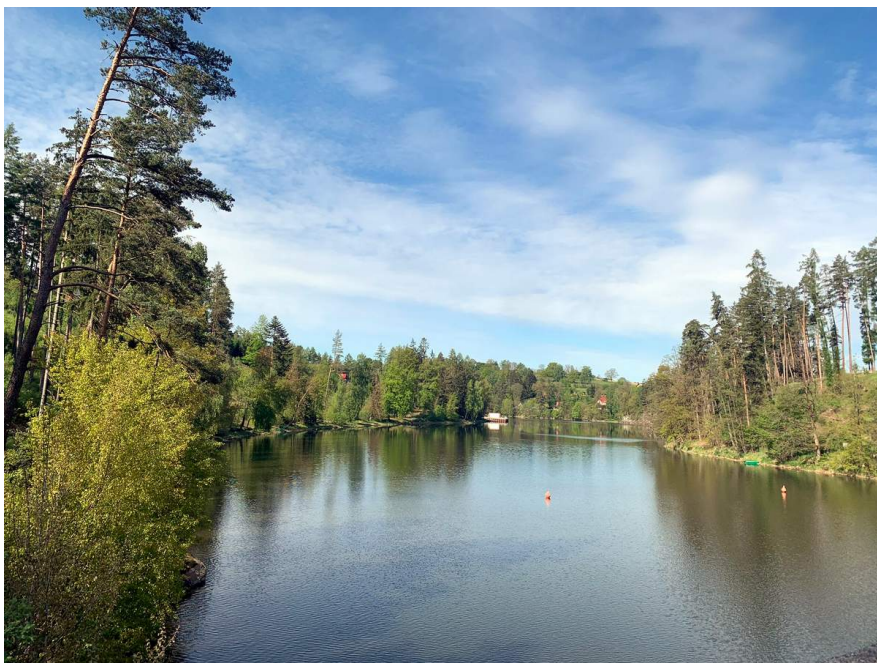
Navíc tady bude za chvíli svatba. Ale to už jsme si všechno přečetli a kam to šlo strčili čenich. A tak koukáme po svatebních hostech. Pánové mě tak moc neberou, i když by mě zajímal onen nešťastník. Ale dámy dívky i ženy jsou oblečené opravdu krásně. Všechny ladí do světle zelena. Akorát zase nechápu – mají sukně, některé i minisukně, odhalená záda a materiál šatů už od pohledu nehřeje. A teplo rozhodně není. Mám z toho husí kůže i ve střevcích.







No nic, popojedem. Poslední stavbou, kterou chceme na této výpravě shlédnout je kostel SV. Jana Nepomuckého ve Vyklantících. Opouštíme Želiv a jedeme prosluněnou krajinou silničkami i zkratkami a je cítit, že Vrchovinu opouštíme. Kopců dolů je nějak víc a jsou delší. Ale to neznamená, že bychom se už nemuseli štrachat do kopců.



A tak si to tak užíváme a najednou jsme tu. Vyklantice. A tady je to zase trochu navigační oříšek. Chvilí nějak nevím, až jsem se rozhodl, že pojedu podle instinktu a Santiniho kostel přeci nemůžeme přehlédnout.

Nepřehlédli. Ale bylo to o fous. Já jsem se věnoval hlavně průjezdu vesnicí a až Standa s Lenkou se rozhlíželi po okolí. A našli. Kousek jsme se vrátili, vystrkali kola do kopce a je to tu.





Malý kostelík prý dokončený podle Santiniho projektu dlouho po jeho smrti. Za kostelíkem ze všech stran krytý prosluněný plácek. Co tedy jiného? Odpočinek. Během něj jsem stihnul i zavřít oko a nechal se unášet volně se rozbíhajícími myšlenkami. Prostě jsem usnul. Probudil mě páv. Tady? Proboha proč? Pomalu a nenásilně jsem se začal ze své pozice rozhlížet. A zaujala mě budova asi 100 metrů od nás do strmého kopce, stíněná stromy. Je červeno krémově zbarvená. Vypadá jako zámek. Ale v mapách nic takového není. Nedalo mi to a šel jsem se na to podívat. A opravdu, je to zámek. Nebo aspoň býval. Ted' tady píšou, že muzeum loutek první poloviny dvacátého století a také malíř Petr Hampl. Teda to jsou věci, zase taková díra a takové skvosty.





Po odpočinku jsme se zase vydali na cestu. Teď už to bude jen o kochání a užívání si. Jediné, co je třeba dodržet, je dnešní kilometráž.

Čekala nás krásná jízda krajinou po vedlejších a polních,



větší teplo než včera, malinko jsme odlehčili oblečení. A to celé trvalo do Trhového Štěpánova, kde jsme zastavili na oběd. Pravda, zase není tak úplně poledne. Pozná se to podle toho, že denní menu platí jen do 15ti hodin. A teď z něj nic nechtěj udělat. No dobrá, dáme si něco z normálního lístku.



Pojedli jsme, odpočinuli si, napili se a můžeme pokračovat.

Jízda je teď naprosto pohodová. Teplo, kopce minimální, okolo je to kochací, jenom mě znepokojuje čas a ujeté kilometry. A co víc, tahle místa mám projetá mockrát a nějak se mi nedaří nás umístit na noc. Zatím jsme krásně minuli Psáře, podjeli most u Krupičkova mlýna, pod kterým jsme vloni se Standou přespali, a podél dálnice se přibližovali ke sjezdu do Českého Šternberka. Tady to není vůbec po rovině a nějak začínám mít dost. Ale je tu krásné místo pro experiment. Je tu silnička, která fakt hodně stoupá. Na mapě vedle ní vede MTZ a přes ní jsou siločáry jen dvě na konci. Akorát tady kreslej, že není zpevněná. Ještě nikdy jsem ji nepoužil. Tak do toho.

Nejdříve je velký štěrka. To na jízdu vůbec není dobře. Ale popojdeme za zatáčku a uvidíme. A viděli jsme. Hlína. Tak to by šlo. A šlo a šlo. A pak přišly ty dvě vrstevnice. Jo, tak tudy příště rozhodně ne. Sice jsme si ušetřili všechny ty nahorudóly, ale ten závěr byl strastiplný.

A jsme na silnici. Ještě kousek nahoru a pak kilometr a kousek prudce dolů k hradu Český Šternberk. A pod hradem doleva a dlouhá klidná rovinka podél řeky. Toto je moc krásný úsek. Blbý je, že to tu není kam lounnout. Je to tu úzké a hned ostře nahoru. Z druhé strany řeka. A kromě toho je tu naše odbočka. Doleva. Nahoru. Ostře. Jdeme pěšky. Velmi namáhavě. Cestou jsme se dvakrát marně pokusili najít místo na spaní. Zato kolem nás projela nahoru paní na neuvěřitelném kole. Sice bez nákladu, ale celou dobu jela. Má můj hluboký obdiv. V současné době, i kdybych měl prázdné super kolo, nedal bych ani metr. Možná tak ještě na elektrice...

Vyškrábali jsme se až nahoru. A ani tady to není lepší. Buď je vidět do dále, nebo je všechno silně nakloněno. Na nocleh nic. Jedeme velmi pomalu. Slunce zapadlo a ozimilo se.

Bělokozly. Vesnice je celá do kopce a nikde žádná odbočka do lesa. Je tu malá útěcha. Mapa říká, že za kilometr je osada Trucovna a hned na začátku je značená hospoda. Tak se tam zastavíme aspoň na odpočinek a pak uvidíme.

Jsmo tu. A je to penzión. A pěkný, dobře vedený a pán a paní majitelé velmi přívětiví a milí. Začínáme pivem a Lenka vínem.



A pak jsme se rozhodli být drzí. Zkusíme si říct o nocleh tady. Odpili jsme něco piva a když se na nás přišel podívat pan majitel, Lenka to na něj zkusila. A uspěla. Máme

si vybrat místo kde chceme. Tak dobře. Celkem rovněž to vypadá dole, co parkují auta. Je nám to odsouhlaseno, jen si prý přeparkuje, protože ráno pojedou pro pečivo, tak ať nás nebudí. Tak to je velká paráda.

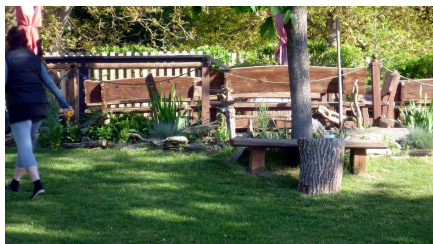
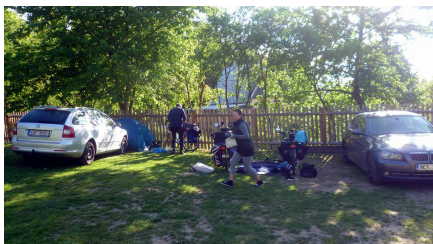
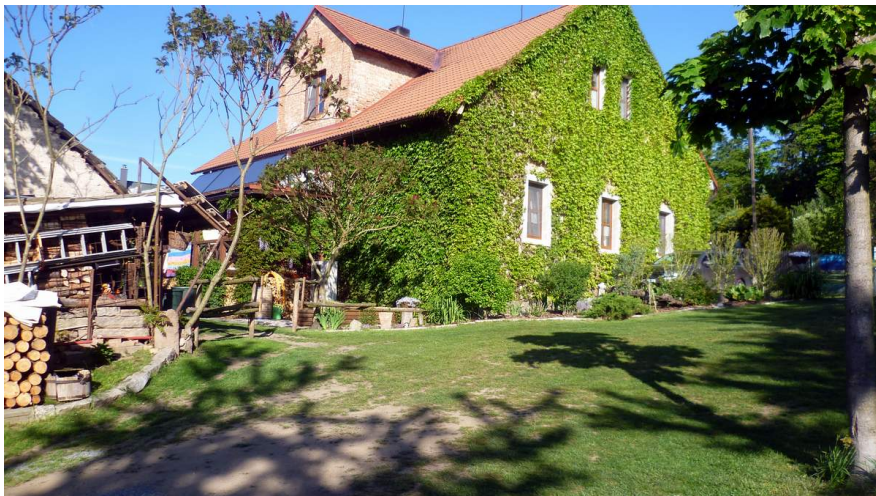
Dopili jsme a šli bydlet. Postavili jsme vše potřebné na noc, zase se slezli u nás a v poklidu a pohodě dopili rum, který se nevešel ráno do čaje. K tomu jsme sezobali tyčinky a napovídali toho až hanba. A pak jsme zalezli. A vypadá to, že není taková zima jako v noci na dnešek. Tak pěkné sny.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Trucovna	55	223	75	12	21 - 4,1

Ráno 11.5. neděle

Kromě nakloněného terénu byla noc skvělá. Ráno opravdu pan majitel osedlal auto a odjel. Vrátil se za pár chvil a vše zase utichlo. Vylezlo slunce a zvýšila se teplota. Vůbec se mi nechce hýbat. Nakonec jsme přeci jen vylezli a začaly ranní činnosti.



Nasnídali jsme se, převlékli se, zabalili, srdečně se rozloučili a vydali se na poslední úsek cesty k domovu. Příští zastávka Sázava nad Sázavou.

Kdo to tu trochu zná, ví, že bude následovat něco přes dva kilometry dolů. A to pěkně zostrá. A tedy zima. A dole pak zajedeme k obchoďáku a doplníme nezbytné na dojezd. Tož to tého.

Tak fakt to jede a fakt není teplo. Ale za chvíli všechno končí a jsme v městečku. Známe to tady, a tak jedeme rovnou k obchodu. A tady se ukázalo, že doplnit pití potřebuju jenom já. Tak dobrá, rychle, nezdržovat.

A je to. Žlutá bublinkiáda je umístěna do rámu a můžeme jet. Ted' to bude až do Stříbrné Skalice po rovině podél řeky.

A jede to. A velmi pěkně a poklidně. Až k podniku Na Marjánce, kde Standa ohlásil, že se odpojuje a pojedje do Jesenice dle svého, mimo kopce. No, jak chtěj vaši. Já teda o nějakých kopcích na trase nic moc nevím a co víc, jsem si jist, že do Jesenice od Sázavy zaručeně nějaký ten kopec bude.

Tak jo. AHOJ a čau.

S Lenkou pokračujeme po trase. Navigace je hodná, nezlobí, stoupání je velmi pozvolné, jede se dobře. Jediné, co připomíná kopec je vyhoup na začátku Stříbrné skalice. Asi 100 metrů dlouhý trochu prudší dokopec. Ale pak až do Jevan není nic, co by stálo za řeč. Je pěkně, teplo, jede se pohodově. Udělali jsme si jednu odpočívací zastávku na lesní křižovatce a pak v klidu dojeli k rybníkům. Pak po jejich zadní straně až na křížení s Černokosteleckou, přes ní lesem do Mukařova. A dále silničkami Babice, Babičky Břeží a Hájek. A to už jsme v Praze a pokračujeme přes Dubeč do Dolních Počernic, rovně kolem ateliérů Ulice, vrchem přes Průmyslovou, Rabakovskou kolem Statistického úřadu rovně, za školou vpravo pak na kruhák a jsme na Vršovické. Ještě jsme popojeli k metru Strašnická a tam jsme se s Lenkou rozloučili a tím je vlastně konec. Já to mám domů ještě poklidný kilometr a kousek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	48	280	57	19	20

Epilog:

Ten kilometr a kousek byl fakt pěkným završením krásného výletu. Jen dvě věci mě rozladovaly: Neteplé noci a netrénovanost mého těla. Jinak dobrý. Dig

Já jsem byl nadšenější, protože tolik památek koncentrovaných na jedné naší cykloakci jsem ještě nezažil. Počasí přes den bylo pro cyklojízdu naprosto super a v noci byla ale zima a na to se musím lépe připravit. Bavilo mne to a těším se na další zážitky v budoucnu.
Sar.

Celková technická data:

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometrůž

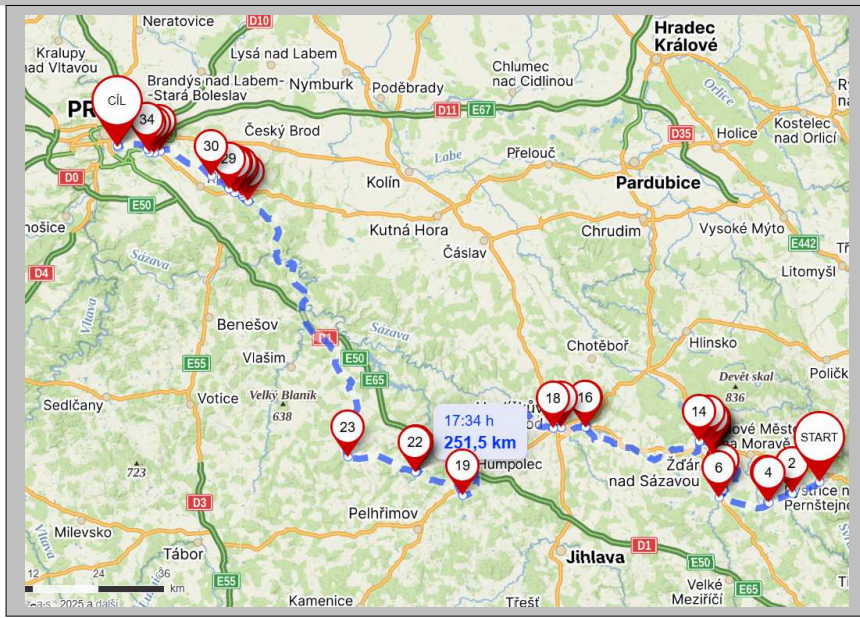
Příště

Tři zmrzlí: Pankrác, Servác a Bonifác a s nimi Dig,
Lenka, Standa

280 km

Májo-Květnová

Trasa výpravy



Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (Lek), Irena (Irc), Dig (Dig) **Standa (Sar)**, Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2025
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz